

YAZAR HAKKINDA

İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde lisans eğitimini tamamladı. Ardından yüksek lisans eğitimini Marmara Üniversitesi'nde Yönetim ve Çalışma Psikolojisi üzerine yaptı. 2022 yılında Romanya'da Bükreş Kitap Fuarı'nda ekselelans diploması ile ödüllendirildi.

İzmir'de, Türkiye'nin ilk edebiyat konseptli otelini açtı ve yazar bu otelle Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından ödüllendirildi. ETİK (Ege Turistik İşletmeler Birliği) Yönetim Kurulu üyeliğini üç yıl üstlendi, halen uluslararası sanat projeleri konusunda İstanbul ve İzmir'de danışmanlık yürütmektedir.

Bodrum Kent TV'de "Kitapkolik" adında bir kültür sanat programını bir sezon boyunca hem hazırladı hem sundu. *Cumhuriyet*, *BirGün* ve *Milliyet Sanat* için yazdı. İzmir'de farklı gazetelerde sanat editörü olarak çalıştı.

Çeşitli üniversitelerde yazarlık dersleri verdi ve üniversitede Eğitim Koordinatörü olarak "Masal ve Felsefe" gibi farklı eğitim başlıkları açtı.

Şu ana kadar yayımlanan romanları: "Günebakan Üçlemesi" (*Siyah Nefes*, *Mavi Dağ*, *Kızıl Ölüm*). Yazar bu üçleme ile Türkiye'nin ilk fantastik üçleme yazarı kadın yazarı oldu.

Aşkın Gölgesi, *Rüya Takımı: Medusa'nın Pusulası* ve *Zehirli Hayal*, *Uykusuzlar*, *Yalancılar ve Sevgililer*, *İhtimal*, *Áşklar Gece Ölü*.

Yazar Üsküp, Tiflis ve Bükreş kitap fuarlarında ülkemizi temsil etti ve yoğun bir ilgiyle karşılaştı. Romanları 11 ülkede farklı dillerde okunmaktadır.

Amsterdam'a ülkemizi temsilen "Özgürlük" üzerine bir konuşma yapmak için davet edildi. Ayrıca İsveç ve Polonya'da festivallerde yer aldı. Moskova Üniversitesi'nde makaleye konu oldu.

Türkiye'de bir ilk olan uluslararası Distopya Film Festivali'nin ve ayrıca Bilim Kurgu/ Fantastik Film Festivali'nin fikir anneliğini ve sanat yönetmenliğini yaptı.

DESTEK MEDYA GRUBU

DESTEK YAYINLARI: 1773

NOVELLA: 1

GÜLŞAH ELİKBANK / DELİRMİŞ EVRENİN ORTASINDA

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Cansu Poyraz Karadeniz

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: Sedat Gösterikli

Sayfa Düzeni: Melike Doğan

Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal-Nursefa Üzüm Kalender-Samet Ersöz

Reklam ve Tanıtım: Işıl Ilgıt Şimşek-Selen Çavuşovalı

Destek Yayınları: Haziran 2023

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-441-930-0

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

GÜLŞAH ELİKBANK

Delirmiş
Evrenin
Ortasında

Yaralarından öptüm seni
Okşadım başını yitik zamanların.
Ne çok benziyoruz birbirimize
Ve ne çok susuyoruz;
Yalansız bir sabah için...
Oysa seni sana rağmen seviyorum.

Bir deliyle benim aramda tek bir fark var.

Deli aklının yerinde olduğunu sanır.

Bense deli olduğumu biliyorum.

Salvador Dalí

Uzun ve yorucu bir yolculuğun sonunda göz atılan, durmuş bir saat gibiydi yaşamı. Aldığı her yeni nefesin tek anlamı, onu son nefesine biraz daha yaklaştırmasıydı. Saatin ritimsel tik-takları bile durmayı başardıysa, kalbi de atmayı bırakabilirdi... Evet, hayat hiç de beklediği gibi bir yer değildi, daha doğrusu beklediği bir hayat bile olmamıştı. Ne bekleyebileceğini, neyi hayal edebileceğini, elde edebileceğini düşünme hakkını bile ona tanımamışlardı ki! Yaşam başına gelen tüm diğer şeylerle aynıydı, yani berbat. Aksini hisseden, yaşayabilen var mıydı emin değildi. Çünkü herkes rol yapıyor, adeta can çekişirken gülümsüyordu, herkes mutsuzluktan ölüyor fakat kimse bir diğerine bunu söylemek istemiyordu.

Sanki bunca umutsuzluğun içinde değil de, bir diğeri bu durumu fark ettiğinde gerçekten mutsuz olacaklardı. Hep başkaları için yaşamayı öğrendiklerinden mi böyleydi? Kim kendi hayatını istediği şekilde yaşıyordu ki? Elbirliğiyle yalan olduğu her halinden belli, acemi bir oyunun içindeydiler. Onun farkı

artık oyunu oynamak istemediğini sesli itiraf edebilmesi miydi? Delirmek dedikleri bu muydu? Ben artık hiçbir şeye ve hiç kimseye inanmıyorum, diye kelimelere dökünce mi deliriyordu insan? Yaşamı ve içindekileri umursamıyorum çünkü artık ölümü umursamıyorum, diyebilmek miydi çıldırmak?

Aslında çocukken de böyle düşünmüyor muydu? Daha o ufacık gözleriyle arabanın altında kalan yavru kediyi ve ayağına sıçrayan kıpkırmızı kanını gördüğünde anlamamış mıydı bu dünyada bir şeylerin fena halde yanlış olduğunu? Tam iki gün kalmıştı o kaldırımda kedinin artık seçilemeyen, üzerinden arabalar geçtikçe eksilen bedeni... Kimse bir kedinin dünyadan eksilmesini, canı fena halde yanarak son nefesini vermesini umursamamıştı. İşte ilk o zaman dünyanın ilk kuralının bu olduğunu kavramıştı: Umursamamak.

Zaten çocuk bedenini umursayan hatta gören bile yoktu. Demek ki birileri bu kuralı çok önce keşfetmiş ve tüm yetişkinlere öğretmişti. Bir an önce büyümeyi arzulaması bundandı. Çünkü bir çocuk her şeyi önemsiyor, biliyor ve seziyordu. Bir çocuğun öğrendiği ilk dil samimiyetsizliğin diliydi belki de. Fakat böyle olduğuna kimseyi ikna edemiyor, anlatmaya yeltendiğinde başı hep üstünkörü okşanıp susturuluyordu. Susmanın ciddiye alınmak için önemli olduğunu öğrenmesi o günlere denk düşüyordu. Üstelik sonraları susarak ne çok şey öğrenebileceğini de fark etmişti. Herkes bir şeyler anlatmak istiyor, fikirlerini, düşlerini, acılarını kelimelere dökmek için adeta çıldırıyordu. Sorun şu ki herkes aynı anda konuşuyor ve kimse birbirini dinlemiyor ve duymuyordu. Bunca çok sesli kalabalığın ortasında onun susması ve dinlemeyi bilmesi hazine değerinde algılanıyordu. Umursa-

dığı için dinlemiyordu kimseyi, o oyunu çoktan öğrenmişti, sadece konuşmak istemediği için dinliyordu. İnsanların sözcüklerin arasına ne çok şey gizleyebildiğini de böylece öğrenmişti işte. Bu öğrendiği hayatını pek kolaylaştırmamıştı ama, çünkü sadece söylenenleri değil söylenmeyenleri de duymayı başarmıştı sonunda ve bunun insanları çok korkuttuğunu fark etmişti. İnsanlar yalanlarını, sırlarını bir bakışıyla anlayan birinin yanında asla güvende hissetmiyordu. Onları utandıran şey yalan söylemek değildi, yalanlarının ortaya çıkmasıydı... Kötü bir şey yapmaktan onları alıkoyan şey, bunun ahlaki sonuçları değil, bir başkasının o kötülüğü sezip sezmeyeceğiydi. Tanrı'yı kandırabilirdi ama her şeyi görüp duyan birini; asla! Zaten en baştan Tanrı kusurlu yarattığı kulunu ne yaparsa yapsın affedeceğini duyurmamış mıydı? Günahlar işlenmek içindi öyleyse.

Bu sebeple mi çocuk bedenine dokunan hoyrat ellerden kimseye söz etmemişti? Olanı biteni Tanrı bile görüp bir şey yapmıyorsa, bir başkasına anlatmanın faydası var mıydı? Üstelik bedeni, bir et parçası olarak neden bu kadar ilgi görüyordu, bunu anlamıyordu bile. Vücudunun her yerinde iştahla gezen o eller ne anlıyordu ona böyle dokunmaktan, bilmiyordu. Bazen içine aniden giren o sertlikle canı yanar gibi oluyordu. O zamanlar da başka yerde olduğunu hayal etmeyi öğretmişti kendine. Her şey olup bitene, üzerindeki eller çekilene kadar kendini uzak bir diyarda hayal ediyor, böylece acıyı da, yabancıyı da hissetmiyordu. Zihnini o günlerde hayal kırıklığına karşı dirençli kılmayı da bellemişti. Sonraları çok işine yaradı bu özelliği. Onu yapayalnız kılarsa da... Acıyı duyumsayamayan birinin canını yakamaz, kalbini kıramazsınız çünkü.

Tıpkı o anda olduğu gibi... Boğazını yırtarcasına yüksek sesle ona bağırarak Emrah'ın sıraladığı hakaretleri gülümseyerek dinliyordu. O gülümsedikçe genç adam daha çok deliriyordu.

“Duyuyor musun sen beni? Sana söylüyorum, gitmeyeceksin bir daha o bara. Anlıyor musun? Seni gecenin körü oralardan toplamak istemiyorum.”

Usluca yanıt verdi, fısıldar gibi. “Toplama o zaman, seni zorlayan mı var?”

Adam, kulaklarına inanamıyormuş gibi iki eliyle kafasını ovuşturdu. Dudaklarını öfkeyle ısırıyor. Bıyıklarının ağzının içine doluşması Meryem'i güldürdü, buna daha çok öfkeleniyor.

“Nasıl oluyor da, bir kavganın ortasında gülmeyi başarıyorsun, gerçekten seni anlayamıyorum.”

“Bir kavgada olan sensin, ben seninle kavga etmiyorum. Tartışmayı sevmediğimi sana söylemiştim” diye şefkatle konuşuyor Meryem ama adam bu şefkati yanlış yorumluyor sanki. Yüzü alev almış gibi geliyor birden Meryem'e.

“Kuralları senin koyduğunu unutmuşum, lanet olsun! Ben de normal bir insan gibi sana derdimi anlatmaya çalışıyorum. Hata bende, senin bir manyak olduğunu bazen unutuporum.”

Bu sefer alevler Meryem'in kalbine doluyor. Hassas noktadan vurulmayı sevmiyor. Ama sakinliğini koruyor, içeriden deli gibi yanıyor, dışarıdan dünyanın en sakin insanı gibi görüldüğünü bilerek söze giriyor. “O zaman bir manyakla birlikte olma, bas git. Uğraşamayacağım senin zııvalıklarınla. Bana bara gitmemin hesabını soracağına, iki gece önce Derya'nın arabasında ne halt yediğini anlatmak istersin belki.”

Emrah duyduğu suçlamanın büyüklüğüyle, Meryem'in çıldırtıcı sakinliği arasına sıkışmış gibi yerinde kıpırdanıyor.

“Seni aldattığımı mı düşünüyorsun?”

“Aldattın mı?” diyerek gözlerini kocaman açıyor Meryem. Kızgın değil, daha çok eğleniyor gibi. Adam onun gerçekten ne hissettiğini hatta düşündüğünü hareketlerinden çıkaramadığı için büyük bir açmazın içinde gibi kıvranıyor. Meryem usulca eline dokunuyor. Sevgiyle değil de acımayla adeta.

“Aldatmamış olabilirsin ama istedin, içinden defalarca geçirdin, bugün değil belki ama mutlaka yapacaksın bunu, ikimiz de biliyoruz.”

Emrah yüzünü ellerinin arasına alıyor, dua eder gibi bir süre sessiz kalıyor. Meryem'in sözlere gerek kalmadan bir insanın aklından geçenleri anlayabildiğini bildiği için kendini savunma gereği duymuyor. Bu özelliği başlangıçta ona çok büyüdü gelmişti ne de olsa. Bu silahın onu da diğerleri gibi köşeye sıkıştırabileceğini hiç düşünmemişti. Sessiz bir kabulle başını sallıyor yalnızca. Bir gözyaşı ancak o zaman Meryem'in yanağına uğruyor.

Son bir söz söyleme gereğiyle konuşuyor Emrah. “Biliyor musun söylenmeyen her şeyi anlamaman insanı çok çaresiz bırakıyor, ödüm kopuyor senin yanındayken. Her an her şey ortadaymış gibi, çırılçıplak hissettiriyorsun insana.”

Meryem gözyaşlarına engel olmak için burnunu çekiyor birkaç kez. Çekik kara gözlerini doğrudan Emrah'a diyor. “Biliyor musun insanların bana bu özelliğimden dolayı kızmasından sıkıldım artık. Neden ben gizlerini ortaya çıkarınca deliriyorlar da bir şey gizlemiş olmaktan utanç duymuyorlar? Gizleyecek bir şeyleri olmasaydı, benim de bir şeyleri fark etmem gerekmezdi.

Sen bu gerçekleri anlayıp susmak ne kadar zor biliyor musun? Bunlar canımı nasıl yakıyor hiç düşündün mü? Yüzüme karşı, gözlerimin içine bakıp biri yalan söylediğinde onu anlamamış gibi yapmak öyle zor ki, lanet olsun. Anlamamayı o kadar çok isterdim ki.”

Kim bilir kaçınıcı kez, başka insanlarla benzer bir konuşma yaptığını anımsıyor o anda, yüreği çoktan ihtiyarlamış gibi sızlıyor. Ne yalnız kalmaya katlanabiliyor ne de diğerleriyle birlikte yaşayabilecek sahtekârlık yetenekleri onda var, biliyor ve bu ona derin bir keder ve gururu aynı anda veriyor. Yalanlar, ihanetler, çıkarlar, hesaplar dünyasında daha kaç kere deneyip yenilmesi gerekiyor?

Emrah ayağa kalkıyor, vazgeçen her insan gibi boynu biraz bükük, canı epey sıkkın. Oysa bu sefer aradığı kadını bulduğundan nasıl da emindi. Onu görür görmez vurulmuştu, aşka inanır gibi olmuş ama yine de eski alışkanlıklara birden veda edememişti. Bu teslimiyeti isteyip istemediğinden emin de değildi. Kararsızlık her hareketine yansımış, adımlarını hep aksak bırakmıştı belki de, bunu şimdi daha iyi anlıyordu. Her zamanki gibi geç kalınan anlamaların yoğunluğu doluyordu ikisinin arasına. Emrah, gerçek bir ilişki yaşamayalı çok olmuştu. Kadınları anlamak bu devirde hiç de kolay değildi. Özgürlük istiyor ama fazla özgür bırakıldıklarında da onu ilgisizlikle suçluyorlardı. Bir kadınla hem sevişip hem onu özgür bırakmak, aklına bir türlü yatmıyordu ama deniyordu. Sevgilim dediği birinin başka adamlarla takılmasına göz mu yummalıydı, bir kadını sahiplenmek kötü müydü, emin değildi. Önceden aldatan hep erkeklerdi, şimdilerde işler değişmişti. Bu yüzden ilişkileri hep sevgililikle arkadaşlık arasında sıkışıp kalmış, seksin nerede başlayıp dostluğun nerede biteceği konusu hepten kafasını karıştırmıştı. Hayatına hızla girip çıkan kadınlar önce bu durumu önemsememiş, sonra

birden ondan ciddiyet talep etmişlerdi. Oysa Meryem onlara hiç benzemiyordu. Belki de Emrah'ın hatası Meryem'i de bu kalıbın içine oturtmaya çabalamasıydı.

Meryem için bu aydınlanma sahnesi sıklıkla tekrarlanan ama her seferinde daha çok can yakan bir hatıraydı. Her yeni denemede, yeni insanda kendini bir şeylerin farklı olacağına ikna etmesi öyle güç oluyordu ki artık, bu ikna edilmişliğin yenilmişliği çok daha ağır geliyordu. İsimler değişiyor, mekânlar değişiyor ama mutlak son hiç değişmiyordu.

Oysa ona güvenmeyi nasıl da çaresizce denemişti. Görmemeye, duymamaya, anlasa da gülüp geçmeye gayret etmişti haftalarca. Fakat o bir insana nasıl güvenilir bilmiyordu. Bu duyguyu ondan çocukken çekip almışlardı. Yerine koymayı denediği her duygu eksik, kırgın ve yorgundu. Belki de en başından size yanlış yapacağından emin olduğunuz biriyle başlanan ilişki, ölü bir doğumdan farksızdı. Neden hâlâ, inatla deniyordu peki? Artık vazgeçse olmaz mıydı? İçinde küçücük bir yan, çocukluktan kalma tek umut parçası, ona bir yerlerde onun gibi birilerinin olabileceğini fısıldıyordu. Her yeni denemede karşısındaki kişiyi kendi yansıması sanması, sarıp sarmalaması bundandı.

“Neden herkes gibi normal değilsin?” Bu soruyu ona ilk soran Emrah değildi, son da olmayacaktı elbette. Normal olan neydi? Onlar gibi oyunun içinde kalıp, ustalıklı yalanları art arda dizip, fazla derinleşmeden, düşünmeden yaşayıp gitmek miydi? Yaşadığını sanmak mıydı?

Emrah tam gidecekken duruyor. Ayakları daha fazla ileri gide-miyormuş gibi oldukları yerde zemini eşeliyor. “Bu gece son kez birlikte olalım mı?” diye soruyor adeta yalvarır gibi. Zihni kadar bedeni de bu ayrılığa hazırlanmak istiyor. Oysa bedenin hafızası

da çok güçlüdür. İnsan en son sevdiğinin kokusunu unuttur. İyi bir fikir olmadığını biliyor Meryem ama ne fark eder? Küçük bir iyiliği esirgeyecek değil ya ondan. Onun için bundan fazla bir anlamı yok sevişmelerinin. Hiç yoktu, hep var gibi yapmıştı. Var olmasını istediği için, numara değildi, gerçekten bir şeyler hissedebilmek için çırpınıp durmuştu. Olmuyordu, hiç kimseyle olmamıştı. Çocukken bedenine öğrettiği çekip gitme oyunundan bir daha bedenini hiç geri çekip çıkaramamıştı. Ne zaman biri ona dokunsa, zihni hızla onu başka bir gerçekliğin içine sürüklemişti. Kalmak için her yolu denemiş, deliler gibi öpüşmüş, sabaha kadar sevişmiş, konuşarak, sarılarak, taparcasına tutkuyla birlikte olmuştu sevmeyi denediği adamlarla. Ne sevebilmiş ne de gerçekten sevişebilmişti.

Hayır, elbette hiçbiri bunu fark etmedi. Onlar için her şey mükemmeldi. Karşılarında dünyanın en güzel sevişen kadını vardı hatta, her deneyime açık, şehvetli, her yola gelen... Önceleleri tatmin olmadığını saklamamıştı ama bunun erkekler için çok incitici olduğunu da çabuk kavramıştı. Onu mutlu etmeyi önemseyen adamlardı hepsi. Ona gerçekten arzuyla dokunuyorlardı, biliyordu. Pek aksini yaşamadı doğrusu. Güzelliği de tutkulu yanları da çabuk seziliyordu. Fakat yeterli değildi. Yaşananların içinde kalbine sinmeyen, onu orada tutmaya yetmeyen bir şeyler vardı. Adını koymayı kaç kere denedi, olmadı. Sonunda pes etti. Sevişmekten vazgeçmedi çünkü çok küçük anlar için bile olsa, var olduğunu hissettiği dakikalar yaşıyordu bu dokunuşların arasında. Elektriklerin hızla gidip gelmesi gibi. Bir anlık küçük bir aydınlık için her şeyini vermeye razıydı.

Tehlikeli sporları sevmesi de biraz bu yüzdendi. Tehlikenin yüzüne çarptığı o kısacık anlarda hayatın gerçekten içinde oluyordu, var olduğunu; diğerleri kadar var olduğunu anlıyordu.

Diğerleri korkuyla, çılgınlık içinde haykırırken o kahkahalarla gülüyordu. Mutlu oluyordu, yaşıyordu, görünüyordu, sesi duyuluyordu. O anda herkes gibi biri oluyordu. Sıradan hissedebildiği tek zaman, diğerlerinin sıra dışı hissettiği bu vakitlerdeydi.

Okul hayatı üstün başarılarla geçmişti. Önceleri yüksek notlarla süslü karnesinin ona bir üstünlük sağlayacağını sanmış ama diğer çocukların kendilerinden zeki ve üstelik ailelerine sürekli örnek olarak gösterilen bir çocuktan pek de hoşlanmadıklarını fark etmişti. O da bilerek ortalama notlar almaya başladı. Zaten kimsenin aldığı notları, gittiği okulu, hayallerini önemseydi yoktu. Evlerinin içinde hep bir gölge gibiydi. Adımı seslendikleri zaman anlıyordu ancak o evde yaşadığını. Annesi bazen suçluluk duyar gibi, saçlarını okşayarak uyutuyordu onu ama bunu bile öylesine zoraki yapıyordu ki ellerinde şefkati değil, sevgisizliği seziyordu Meryem. Kocasına ona hiç aşkla dokunmadığı için mi bilmiyordu annesi nasıl seveceğini? Sevmek öğrenilen bir şey miydi? Şimdi Meryem'in de bu duyguyu asla tanımlayamaması, hissedememesi bu yüzden miydi?

Tüm bunları anlatmak ve bir çare bulmak için gittiği psikologu ne demişti ona? "Kimsenin gerçekten kalbinize dokunmasına izin vermemişsiniz bugüne kadar, nasıl sevebilirsiniz ki? Ya da onlar sizi nasıl sahiden sevebilir? Aranızda hep bir hava boşluğu varmış, öyle düşünün..." Düşünmüştü Meryem, çok düşünmüştü fakat o boşluğu nasıl dolduracağını hiç bulamamış, tedaviyi yarıda bırakmıştı. Daha doğrusu hasta olanın kendisi olduğunu kabul edemiyordu. Normal olan oydu, hasta olan dünyaydı. Bunu psikologuna bir türlü anlatamamıştı. "Hasta" olarak tanımlanan, teşhis konulan diğerleri gibi de değildi. Çünkü onun hayatını sürdürmesinde hiçbir engel yoktu. Uyuyor, uyanıyor, seviyor,